

er anvendt til Udlaan til Planterne, og som skulde have været tilbagebetalt til Statskassen et Aar efter, at det ydedes, uden at dette er slet. Endelig have vi Laanet til Fællesfogeriet paa 1,070,000 Kr., optaaet ligeledes af Hensyn til Planterne. Derfor man sammenlagde disse 4 Summer og fordelte Hovedsummen paa det fornævnte sukkerdyrkede Areal, vilde det give ca. 300 Kr. pr. Td. Land. Et en saadan summarisk Beregning ikke giver det rette Billede af Forholdet, antage vi for meget sandsynligt, iblandt Andet fordi Hovedsummen selvfølgelig falder meget ulige fordelt paa Arealet og ligeledes fordi store Beløb af de usikre Forbringere's Konto maa antages at hæfte paa Arealer, der ikke længere benyttes til Sukkerdyrkning. Paa den anden Side kan det imidlertid betragtes som sikkert, at de affrøene „uerholdelige Forbringere“, som vel for en væsentlig Del ogsaa have deres Oprindelse fra Sukkerdyrkingen, ikke blot hibrøve fra forhenværende, men ogsaa delvis falde paa de nuværende Plantager, hvilke selvfølgelig ogsaa have modtaget deres Del af de Offre, Staten paa anden Maade har bragt Dem.

Det Spørgsmaal maa derfor ligeoverfor de store Krav, Lovforslaget stiller til Statskassen, med Styrke paatrænge sig os, om det er forvarligt at fortsætte med et Understøttelsessystem, der har baaret saa liden Frugt, og om man ikke derved snarere styrker Forhold, der trods alle Offre, dog vilde staa som en uovervindelig Hindring for en bedre Tingenes Tilstand og kun fremkalde som Resultat, at — for at bruge et letfatteligt Billede — St. Croix Sukker betales dobbelt, først i Form af Afgift til Statskassen, hvoraf de store Offre udredes, og siden paa sædvanlig Maade. Det maa dog vist erkjendes at være stridende imod alle en fornuftig Statshusholdnings Grundsætninger, at opretholde en Industri, som ikke kan holdes oppe uden ved idelige Statstilskud. Smidlertid kan det vel neppe siges at være bevist, at Sukkerdyrkingen ikke kan bære sig selv, fordi det er godtgjort, at dette ikke er Tilfældet for flere af de nuværende Plantageeieres Bedkommende og under de iøvrigt paa Dem raadende sociale og administrative Forhold.

For saa vidt Bevillingen efter § 2 skulde anses mere begrundet derved, at den forelaas ydet som Laan til St. Croix Kommune, da skulle vi derom bemærke, at, saa vidt vi kjenne, ere Plantageeierne's særlige Interesser i Flertal i Kolonialraadet, som tager Bestemmelse om Anvendelse af Beløbet, uden at der eksisterer noget Rettsmiddel for Statskassen til at fikke sig, at de Betingelser, hvorpaa Laanet gives, blive opfyldte.

Idet vi saaledes efter denne almindelige Betragtning af Sagen komme til det Udslag, at den forlangte Bemyndigelse i § 2 ikke bør gives, fremstiller sig derefter det særlige Spørgsmaal, om de nuværende Forhold paa St. Croix ere af den Bestaaenhed, at man af Hensyn dertil maatte gjøre en Undtagelse fra, hvad man ellers maatte ville opstille som en almindelig Regel. Der foreligger saa sparsomme Meddelelser om Aaragerne til, Forholdene under og Følgerne af Negeropstanden, at man ikke endnu kan danne sig et fuldstændigt Billede af den hele Bevægelse. Og disse Oplysninger møde endog med en saadan Langsomhed, at — for at tage et Exempel — fjndt Standretten faktisk har endt sin Virksomhed den 13te Oktober efter at have dømt 12 Mennesker til Døden ved en under det danske Scepter forøvrigt ukjendt, summarisk Rettergang, har Gouvernementet endnu den 26de Oktober ikke fundet Anledning til at indsende til Regjeringen denne extraordinære Domstols Protokol.

Smidlertid paaberaabes som Grund for § 2 ei blot den slette Tilstand, men tillige den overordentlig rige Høst, en forventet Afgrøde af over det Dobbelte af en Middelhøst. Denne Omstændighed bør forhindre enhver overilet Beslutning. Det er navnlig Hensynet til at faae bjerget denne Høst, hvorpaa Forslaget væsentlig støttes.

Uf Dens 80 Sukkerærter angives 43 at være „brændte“, deraf „antages“ „omtrent“ de to Trediedele paa Grund af deres Veligheden overhovedet ikke at ville kunne erstattes af Fællesfogeriet. Saa vi nu ud fra — hvad vi vistnok kunne —, at Fællesfogeriet optager Driften paany, og slette „antages“ og „omtrent“, bliver der altsaa $\frac{2}{3}$ af 43, lig 28 Plantager, som maa have Sukkerærterne reparerede for at bearbejde Høsten. Det kunde nu være ønskeligt for den nøiest mulig indgaaende Behandling af dette Spørgsmaal at vide, hvor mange Ciere disse Plantager tilhøre, og hvilke af disse igjen der vil være i Stand til at hjælpe sig selv, og naar vi da have faaet ud dette lille Antal af Personer, maaste høist 20—25, hvis pekuniære Stilling vel hovedsagentlig har foranlediget § 2 i Lovforslaget, og derefter saa oplyst, hvilke Tab disse maatte have lidt, hvilken Værdi deres „brændte“ eller maaste kun tilbøve ved Branden ramponerede Møller have havt, og hvor vidt disse Mænd kunne siges efter deres hele Forhold at have Krav paa en Hensyntagen, som ellers ikke ydes, da vilde Sagen formentlig stille sig langt lettere overskuelig, men utvivlsomt ogsaa i et meget reduceret Omfang. Det forekommer os, at der har været rigelig Tid for Administrationen paa St. Croix, hvor Afstandene ikke ere store, indtil Høsten afgik den 26de Oktober, at erhverve alle saadanne Oplysninger, deriblandt en Taxation over Høstens Værdi som Pant for Laan, efter Reglerne i Plakat